

JUSTITSMINISTERIET

Civil- og Politiafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 7. juli 2009
Kontor: Det Internationale
Kontor
Sagsnr.: 2009-150-1202
Dok.: MNJ40756

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 844 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 3. juni 2009. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Pia Adelsteen (DF).

Brian Mikkelsen

/

Carsten Kristian Vollmer

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 844 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Med henvisning til REU alm. del – bilag 557, hvoraf det fremgår, at eventuel modtagelse af tidligere indsatte i Guantánamo-lejren hører under medlemsstaternes enekompetence bedes ministeren oplyse, om det betyder det, at regeringen accepterer, at andre lande i EU eventuelt modtager tidligere indsatte, som herefter frit kan bevæge sig rundt i Europa, da vi ikke længere har grænsekontrol”

Svar:

Som anført i samlenotatet vedrørende rådsmødet (retlige og indre anliggender) og mødet i det blandede udvalg den 4.-5. juni 2009 (REU Alm. del – Bilag 557) hører spørgsmålet om eventuel modtagelse af tidligere indsatte under medlemsstaternes enekompetence. Heri ligger, at det vil være op til den enkelte medlemsstat at beslutte, om – og i givet fald i hvilket omfang – tidligere indsatte fra Guantánamo-lejren skal modtages af den pågældende medlemsstat.

Den enkelte medlemsstat skal imidlertid inddrage de øvrige medlemsstater i overvejelserne om at modtage tidligere indsatte. Medlemsstaterne har således på det nævnte rådsmøde i juni 2009 vedtaget nogle konklusioner om en ordning for udveksling af oplysninger med henblik på at sikre, at de øvrige medlemsstater (og associerede Schengen-lande) har mulighed for at bidrage med relevant information om tidligere indsatte fra Guantánamo-lejren, som en medlemsstat overvejer at modtage. Ordningen skal endvidere sikre, at de øvrige medlemsstater – i tilknytning til en medlemsstats beslutning om at modtage tidligere indsatte – kan træffe passende foranstaltninger, herunder foranstaltninger der midlertidigt berøver retten til at færdes frit, hvis dette skønnes nødvendigt.

Integrationsministeriet har i den forbindelse oplyst, at

”Schengen-reglerne giver mulighed for at begrænse retten til at færdes frit i hele Schengen-området, når den pågældende ønsker at indrejse i et andet Schengen-land. Således vil en tidligere indsat fra Guantánamo-lejren afhængig af Schengenlandenes nationale regler kunne afvises ved indrejsen til et andet Schengen-land under henvisning til, at den pågældende udgør en trussel mod den offentlige orden og nationale sikkerhed, jf. Schengen-grænsekodeksen, artikel 5, stk. 1, litra e. Anvendelse af denne bestemmelse forudsætter, at den pågældende konkret vurderes at udgøre en trussel mod den offentlige orden og nationale sikkerhed.

Ifølge reglerne i udlændingeloven kan en udlænding, der ikke har opholdstilladelse i Danmark, afvises ved indrejsen fra et andet Schengen-land under henvisning til, at den pågældende ikke bør tage ophold i Danmark af hensyn til den offentlige orden og den indre sikkerhed, jf. udlændingelovens § 28, stk. 3, 1. pkt., jf. stk. 1, nr. 7. Afvisning kan endvidere ske indtil 3 måneder efter indrejsen i Danmark, jf. § 28, stk. 5, 1. pkt.”

Det kan herudover mere generelt oplyses, at Schengen-konventionen indeholder en række regler, der har til formål at styrke indsatsen mod international kriminalitet og illegal indvandring. Reglerne udgør en modvægt til ophævelsen af kontrollen ved de indre grænser mellem Schengen-landene.

Schengen-konventionen giver bl.a. mulighed for udveksling af oplysninger mellem medlemsstaternes retshåndhævende myndigheder. De kompetente myndigheder har endvidere adgang til at foretage og søge i indberetninger i Schengen-informationssystemet (SIS) om personer og genstande til brug for grænsekontrollen og for anden politi- og toldkontrol i de enkelte lande samt for administrationen af udlændingelovgivningen.

Der kan i den forbindelse navnlig henvises til konventionens artikel 39, hvorefter medlemsstaternes politi under overholdelse af den nationale lovgivning yder hinanden bistand (f.eks. i form af observation og udveksling af oplysninger) med henblik på at forebygge og opklare strafbare handlinger. Medlemsstaterne har endvidere efter artikel 99 mulighed for – bl.a. med henblik på at forebygge trusler mod den offentlige sikkerhed – at indberette personer til SIS med henblik på diskret overvågning (dvs. observation af en person med henblik på videregivelse af oplysninger om den pågældendes færden, f.eks. oplysninger om rejserute, mål, ledsagere og benyttede køretøjer).